

[Rager.]

mangler samarbejde, og når det ikke er koordineret ved den første planlægning.

Jeg vender mig derefter til den højtærede finansminister, for det første for at gøre opmærksom på, at han ikke svarede på mit spørgsmål til ham angående de militære skydebaner, men dernæst fordi den højtærede finansminister besvarede nogle spørgsmål, jeg havde stillet, på den måde, at han pillede et ganske enkelt ud og læste en paragraf, § 38, sidste stykke, i skatteloven af 1922 op for mig. Det var der ikke meget spøg ved. Jeg kan godt læse love selv, og jeg tvivlede ikke om, at finansministeren var i stand til at gengive dem korrekt; men det, jeg havde ønsket, var at høre, om finansministeren mente, at denne lov fra 1922 egentlig var god latin i dag. Jeg havde i min tale gjort opmærksom på, hvorfor jeg ikke mente den var det. Dengang var der ingen, der måtte vente mere end nogle få måneder på en afgørelse i skattespørgsmål; nu må man vente en 8—10—12 år. Det er jo en anden sag. Men det synes finansministeren ikke at interessere sig for.

Jeg gjorde også nogle bemærkninger, som jeg ikke skal gentage, om den måde, hvorpå jeg — og mange, mange med mig — har indtrykt af, at der arbejdes indenfor finansministeriet og de dertil knyttede institutioner, skatteråd og ligningsråd. Derom blev intet sagt. Den, der nærmest svarede på det — og det skulle man egentlig tro lå lidt udenfor vedkommendes område —, var kirkeministeren, for i sine bemærkninger til det ærede medlem hr. Heilesen udtalte den højtærede kirkeminister, at når administrationens embedsmænd blev angrebet her i landet, ville naturligvis den minister, der havde ansvaret for administrationen, gå i gang med at forsvare dem. Det gjorde finansministeren ikke i det foreliggende tilfælde. Tavshed betyder jo også noget. Jeg tager finansministerens svar gennem tavshed som erkendelse af, at han ikke har villet påtage sig en umulig opgave.

Svend Jørgensen: Jeg vil gerne takke et par af de fraværende højtærede ministre i det håb, at de højtærede ministre, selvom de ikke hører, så dog læser.

Min tak gælder først den højtærede undervisningsminister for det både udførlige og imødekommende svar angående et professorat i kulturhistorie. Efter redegørelsen for sagens forløb, siden jeg i 1949 rejste den i det høje ting, har jeg ikke stort at tilføje. Det er rigtigt, at Dansk historisk Fællesforening og Dansk kulturhistorisk Museums-

forening har kunnet tilslutte sig forslaget om oprettelse af et lektorat i kulturhistorie med særlig henblik på Norden, sådan som det blev foreslået af det nedsatte udvalg og af det filosofiske fakultet. Det sidste delte sig ganske vist i et flertal og et mindretal, men disses indstillinger afviger kun fra hinanden deri, at mindretallet principielt ønsker to lektorater, nemlig et lektorat i historisk arkæologi og et lektorat i folkekultur, men mindretallet indrømmer gerne, at praktiske grunde taler for midlertidigt at nøjes med eet lektorat, nemlig et lektorat i folkekultur med særlig henblik på Norden. Der er altså i realiteten ingen forskel på de to indstillinger. Universitetets rektor henlægger efter min opfattelse ganske afgørelsen om een eller to lærestole til den højtærede minister. Jeg mener derfor, at ministeren, hvis interesse for denne sag er bekendt, og som gav smukt udtryk derfor i sin tale her i går, nu med fast hånd skulle afgøre denne sag, som skal løses, fordi vi ganske simpelt ikke kan være andet bekendt her i Danmark, og afgøre den ved oprettelse af ikke to lektorater eller eet lektorat, men et professorat i kulturhistorie.

Nu siger den højtærede minister, at spørgsmålet herom ikke kan fremmes til optagelse i det finanslovsforslag, som nu er til behandling. Heri er jeg ikke ganske enig med den højtærede minister. Hvis jeg var det, havde jeg og de 40 øvrige ærede medlemmer, som har haft ordet under denne debat, jo slet ikke haft nødig at stå her. Det er dog finanslovsforslaget, der er til behandling som ethvert andet lovforslag. Hvis den højtærede minister i et ministermøde vil klare dette spørgsmål om et eventuelt professorat med sin kollega, den højtærede finansminister, så vil det næppe møde nogen modstand, hverken dér eller i finansudvalget eller i lønningssudvalget, hvor det tilsidst må ende. Jeg er naturligvis taknemlig for, at den højtærede minister, som i går i sin tale gav udtryk for en virkelig velvillig indstilling, oplyste, at universitetet til næste år vil fremsætte forslag om en sådan lærestol, og gav udtryk for, at han, ministeren, ville viderebringe sagen med sin varmeste anbefaling, når finanslovsforslaget for 1953—54 skulle udarbejdes. Det understreger jeg, og det takker jeg for, men der kan jo ske så meget inden den tid; selvom jeg virkelig ønsker den højtærede minister et langt politisk liv, kan der som sagt hænde meget, og een fugl i hånden er nu engang bedre end 10 på taget.

Sluttelig vil jeg gerne ganske kort fremsætte en bemærkning til den højtærede finansminister. Ministeren stillede i sin tale